

selssignaler om, at der foregår noget, som er helt rivegalt. Det er andre og ikke de af os selv indsatte kontrolorganer, der er kommet med denne protest.

Jeg mener derfor, at der er kontrol nok med, at vi ikke får et »Storebror ser alt«-samfund, og jeg forudser, at det ikke bliver til at skaffe kompetent personale til denne svære tjeneste i fremtiden, for først beder man kompetente folk om at udføre en hemmelig tjeneste i fortrolighed, og bagefter skal de lægge alting på bordet for offentligheden.

Også om dette har justitsministeren jo udtalt sig ganske fremragende, for på samme tid i fjor, den 3. juni 1998, sagde justitsministeren fra denne talerstol:

»Og i alle tilfælde bliver det en næsten umulig situation for PET, som næppe vil få tid til andet end at fremskaffe materiale og besvare spørgsmål fra henholdsvis undersøgelseskommissionen og udvalget.

I en sådan situation skal vi i alle tilfælde ikke regne med at have nogen reel efterretningstjeneste i en del år frem.«

Man pålægger PET at lave et katalog over alt, hvad der er, og være til rådighed med alting 50 år tilbage i tiden!

Og jeg lægger justitsministerens ord til grund for min opfattelse – og det håber jeg han er stolt af og tilfreds med – idet han selv siger, at i så fald skal vi ikke regne med at have nogen reel efterretningstjeneste i en del år frem.

Jeg vil på CD's vegne takke de mennesker, der arbejder i PET under meget vanskelige forhold, men at de nu skal stå model til offentlig striptease, er jeg en stærk modstander af, for når forudsætningerne for det, man har påtaget sig, brister, så er man blevet snydt.

Og må jeg minde om, at der for nylig var en islandsk forsker, der ville undersøge nogle begebenheder, som foregik her i landet ved krigens udbrud og i de første krigsår, og hvor vi returnerede nogle flygtninge til Tyskland: Han fik minsandten at vide, at en del af papirerne er båndlagt 80 år – firsindstyve år – frem i tiden, og at han ikke kunne fuldende sine undersøgelser, fordi der var denne båndlæggelse! Men her skal statens hemmelige tjeneste altså danse i fuld offentlighed.

Jeg mener, at det er ganske utænkeligt, at det kan lykkes at få noget som helst af værdi ud af dét. CD siger ja til en historisk undersøgelse, men nej til en retslig undersøgelse.

Hr. Jacob Buksti siger, at i dag er en god dag for folkestyret, fordi dette lovforslag får lov til at passere. I CD har vi den opfattelse, at det er en undergravende lovgivning, idet den undergraver demokratiets fuldt lovlige værn. Og den vil blive en vildledning af de mennesker, der modigt har stillet sig til rådighed for dette svære arbejde, og som nu må se sig stående over for helt bristede forudsætninger.

Hr. Jacob Buksti sagde også, at det ikke handler om, at vi ikke skal have noget PET, og hr. Jann Sjursen akkompagnerede ham, idet han sagde, at vi selvfølgelig skal have et PET.

Jamen det er da ikke ligegyldigt, hvad for et PET vi har. Det er da ikke ligegyldigt, om vi har et PET, der har tålelige og brugbare arbejdsforhold at kunne gøre sit for samfundet så nødvendige arbejde under, eller vi har et PET, som skal være historieskriver 50 år tilbage i tiden og derfor ifølge justitsministeren selv ikke vil kunne fungere som det, det er sat til, og som altså også i fremtiden næsten ingen muligheder vil have for at fungere ordentligt.

Lad mig slutte med at sige, at CD stemmer blankt til de stillede ændringsforslag og – som det er fremgået af, hvad jeg har sagt – blankt nej til lovforslaget ved tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu følgende korte bemærkninger: justitsministeren, hr. Holger K. Nielsen, fru Elisabeth Arnold, hr. Søren Søndergaard, hr. Frank Aaen og hr. Jacob Buksti.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg kan komplimentere hr. Arne Melchior, for han er jo også en god taler; det er ikke alene CD's gruppeformand, der er det. Men det er jo ikke kun det, at talen er fremført med stor patos, der bagefter giver grundlag for karakterbedømmelsen; det er jo også indholdet. Og jeg må sige til hr. Arne Melchior, at i denne sag er jeg ked af, at vi ikke har fundet og ikke kan finde hinanden, men jeg tror, det er begrundet i det lille forhold, som mangler i hr. Arne Melchiors tale, og det er kronologien.

Den tale, som jeg holdt her i Folketingssalen den 3. juni 1998, var en tale, der blev holdt på et tidspunkt, hvor jeg ikke som ansvarlig justitsminister havde noget grundlag for at etablere en undersøgelseskommission. Men det grundlag fik jeg, selv om jeg ikke ønskede at få det – det er der nogle der har mistænkt mig for at jeg